

(א) [נעיל עו. וט"ז, ט] ועי' מוס' יצמות קטן. ד"ה אמאלו, (ג) [נעיל קסז, ד] לפי גר רש"י: כ"ל לרב אשיך, (ס) כטורות דף ממה, ו' רש"ל ועי' רש"י,

הגהות הב"ח

(א) גמ' אביי אמר הכי קאמר הן על אחרים מוציאין ממלא ללוא: (ב) רשב"ס ד"ה גמלא וכו' הקדמות: (ג) תוס' ד"ה והכל כו' הכל כו' בריתא ס"ל דהיישין לנפילה: (ד) ד"ה שטר וכו' פ"ג רבאור שיש לו עליהם פ"ל ותי' דבשטר נמחק: (ה) בא"ד פתרו של כל אחד כתבו אנ"ג דחד ודאי ליה הכה בשובר לא אמרינן שמה חזירו כ"ל:

מוסף רש"י

אותיות נקנות במסירה. הנזכר עטר חוב לחזירו קנה החוב במסירת אותיות (שורחורו לא) אינו צריך לכתוב עטר מכירה על השטר שהוא מוכר לו, אלא ממכר לו עטר שיש לו על אחרים לומר כי מתיב הלוה לפורעם א"ל (קדושין טז) דלאתות כוון עטר נקנת במסירה גלג קנין ואין יכול לחזר בו (יבמות טז) ולא צריך לכתוב קנין וכו' עטריה ולא שום אינה אלא דביר עטופו ממוך, דמי מן קני ליה וכו' כיה, והכל נמי לגבי לנ"ג מ"ס לחזיתו מתיב ליה משיה כשר משולשין, אבל כתי לננות החוב לר"י שמתקטע מנה לא הלוך (דע"ל טז) ומשתעבד לו ליה ליה הקונה כמי שיה משועבד למהו, נמי זמן שלא נתלו בלחמר ששולל (דע"ל קסז), הובאין שטר ללוה. לסיח ממוקן צירו למת למלוה כשילה ל מעות (דע"ל קסז).

מוסף תוספות

א. [אין להנפילה הדד לא חייש אביי. מוס' יצמות קטן.] ב. [אביי] לאו דאחריות דשמה כשמה קאמר [דצריך להביא ראיה] אלא אשאר אחריות. נמינ'.

רבינו גרשום

במאי פליגי. מנתי' וברייחא: באחריות נקנות במסירה פליגי מר סבר, נתא דמנתי' דרייקונין ממתני' אלא על אחרים יכולין להוציא משום דקסבר אותיות נקנות במסירה שאם טעון הלה אינו חייב לך אלא לחבירך יכול לומר לו נתיב דכאמרי דלחבירי חייב ודאי ודאי רמי השטר בידי וקנתו ונמנו וכו' וחבירי נקנתו לי במסירה ואחריות נקנות במסירה ונפול ממנו לא מצית אפלת דהא אמין לנפילה דחד לא חיישין הלבך יכולין להוציא על אחרים: ומר סבר אין אותיות נקנות במסירה, ויכול לומר לו לחבירך אינו חייב ולא לך והוא אלא יכול לקנות לך החוב במסירת השטר דאין אותיות נקנות במסירה ולא בעל חוב דדין אלו לחבירו נמי מצוי אמר לאו בעל הברם צדיק את ואין בידך השטר: והבא בעירי להביא ראיה. עיר מסירה דנתא דברייחא סבר צריך להביא ראיה עירי

גמ פשוט פרק עשירי בבא בתרא

ואלא הא דסניא כו'. לכו"ע פריך דהא חפילו אביי מודה לנפילה דחד לא חיישין וא"כ אמאי תניא צברייתא שאין יכולין להוציא על אחרים: **במאי קא מיפליגי**. כיון דלאו צברייתא לנפילה פליגי: **סנה דיון סנה**. לנפילה דחד לא חיישין מאי איכא למימר דלמא איהו

יהיב ליה אותיות נקנות במסירה ועל כרחו יפרע לו למי שהשטר צירו: **וסנה ברא סנה אין אותיות נקנות במסירה**. והמוך כך ידחה הלוה ליה ויאמר פקדון הוא אלך ולוה יאמר אין השטר צידך. ומינה אם כתבו הרשאה זה לזה על כרחו ישלם לו: **ואב"ד ד"ע אותיות נקנות במסירה**. כלל שטר מכירה [אחר] כדפסקי' הלכתא צ"י המוכר את הספינה (לעיל עו). כרבי וכדלמך רב אשי אותיות מילי ניקחו ומילי צמילי לא נקנו היכא שמסרו לו ונתנו אך ראה ועדים כר"י שמסרו לו לזה צפניהם ללא נימא פקדון הוא אללו או השמיטו ממנו וצדכי פליגי מנתי' ונתנא ברא צפולוגמא דלצ"י ורצא: **ורצא אמר אין לר"י**. אלא העמידהו בחוקת המזומק בו: **אחד מן האין ששטר חוב יולא מחסה ידו**. או צסם אביהם או צסם מלוה אחר וטוען אחי נתנוהו לו והס לאומרים אמה חטפמו: **מיוסר וצירי**. ולא יכול להשמיט מיד אחיו כי נזכר איש מאחיו וסד"א אין צריך המזומק בו להציא ראה קמ"ל: **אלא וימנין דאזיל לגבי ספרא כו'**. כסבור הוא לרמות בו חזירו ולגבות ממנו שטר זה והוא אינו יודע מה ששינו שצ"י יכול להוציא על חזירו ששמו כשמו: **אל"כ מלוה עמו**. ומקמתא שניהם היו צמעתמ דמקום שנקתב וכיון דליניה ידעי ואין מקפידים זה על זה לא חיישין מו לשום רמאות כיון דלנפילה לא חיישין: **נמאל לאחד**. מלוה שטר של יוסף בן שמעון שחייב

לי ממון פרוע שטרות שניהם פרועים. ואע"ג דארמין צבליה: שנים אחוזין (צ"מ כ): סימפון היואל מתחת ידי מלוה אינו אלא כמשחק ופסול הא אוקימנא להך משנה התם כגון שנמאל השטר צין שטרותיו (ו) קרועין הלבך השובר כשר: **נמשולשין**. פירש בשטר שלשה דורות יוסף בן יעקב צן יחאך ובאידך כתב יוסף בן יעקב צן דוד ובשובר כתב סתם יוסף בן יעקב דממתרך לקמן הלבך יאמר כחם ויבש בחוקת פרועים שכל אחד טוען שלי פרוע והמלוה אינו יכול להכחישו הואיל ונמאלו השטרות צין השטרות קרועים:

אביי אמר. מנתי' כשנמאלו צבית לוח מיירי והכי קמני נמאל ללוה אחד צין שטרותיו שובר שהשטר שהיה נוסה בו יוסף בן שמעון פרוע הוא והיו שני יוסף בן שמעון נושים בו ואילמלא זה השובר היו שניהם נפרעין ממנו שטרותם כדאוקימין שהם יכולין להוציא שט"ח על אחרים ועכשיו צוה השובר הורע חוקתם דקיי"ל יד צבל השטר על התחמונה וכשיצאו כל אחד מהם שטרו אומר לו הנה השובר עליו. ומיהו נראה צעיה שאם שניהם צאים בהרשאה זה מזה על הלוה יכולין לגבות אחד מן השטרות ממ"מ מן הלוה שהרי מודה הוא צע"כ צני השטרות אלא שפרע אחד מהן. ומיהו אי טעין לוח האומר להשובר נכתב סתם על שניכם נראה צעניי דטענה מעללימא היא אבל היכא דמודה צ"י הלוואות אלא שפרע אחת נהי נמי דהורע כח המלוין לגבות כל אחד חובו אבל יעשו שטר צייניהם ויגבו צין שניהם מן הלוה שטר אחד ע"י שיכתבו הרשאה זה לזה: **עלי**. שאני חייב לו: **סנה אס היו שניהם**. משולשים וכהניס: **יכתבו דורות**. מרובעים יוסף בן יעקב צן יחאך בן אברהם יוסף בן יעקב צן דוד דכולי האי לא יהיו שמות אבותיהן שוין: **בתנ"י האומר לננו**. מלוה צשעת **נמאל**. ללוה אחד סם צבית המת שני שטרות שלהו ממנו שני הלוואות הקטן אינו פרוע דשטר צין שטרותיו קאמר דמשמע אחד ולא שנים: **גב' חוב לך צדי**. משמע מה שאתה חייב לי ואפי' כתוב החוב בהלוואות דקות צשטרות הרצה: **אל"כ רבינא לרז אשי אלא מעתה שדי מכורה לך**. שדה הגדולה מכורה לו **על שדה שיש לי מכורה לך כל שדותיו מכורין לו התם** הי"ד בעל השטר על התחתונה: **בתנ"י** המלוה את חבירו על ידי ערב לא יפרע מן הערב ואם

שיש לו שם שני שטרות האחד אינו פרוע ואפי' הכי אמרינן שטר גדול הוא דפרוע והקטן אינו פרוע משום ידו בעל השטר על התחתונה: שטר לך בידי פרוע. ויש לו ב' שטרות עליו אמרינן הגדול פרוע ולא הקטן וידו בעל השטר על התחתונה: ואם אמר חוב לך בידי פרוע. כלומר חוב היות חייב לי ופרעת כיון דאמר חוב סתם ויש לו כמה שטרות עליו כולן פרועין: אמר ליה רבינא לרבא. לרשא מקיש למאי דאמר הגדול פרוע. אלא מעתה שדה אחת שלי מכורה לך והיה לו ב' שדות גדולה וקטנה הכי נמי דאמרינן שדה גדולה מכר לו ואם אמר לו כל שדה שיש לי מכורה משמע דמודה כל שדותיו מכורין לו. ומתוך רבא לא סלקא דעתך דשדה גדולה מכורה לו (לא כי היכי) דאמר כשטר יד בעל השטר על התחתונה ואמר' קטנה מכורה ולא גדולה: לא יפרע כדמפרש בגמ' לא יתבע ע"י בתחלה: ואם אמר. כשעת הלוואה: על מנת שאפרע ממי שארצה. וקיבל עליו הערב: יפרע מן הערב. וכיוצא בו אמר רשב"י

קעג. והבא בצריך להביא ראיה קא מיפליגי. ופולוגמא דמנתי' וצרייתא

ליתא צפולוגמא דלצ"י ורצא דלצ"י דמנתי' ראה מודה ללא חיישין לנפילה ופקדון היכא דשניהם כשמה דקאמר צפרק (צתרא) [ט"ו] דיצמות (דף קטו. וס) דקאמר אביי לנפילה לא חיישין א' אי לפקדון

כיון דשמה כשמה לא מפקדי גביה^ב אבל הך צרייתא (ו) חיישי' לנפילה או לפקדון דיוסף בן שמעון דאפילו צני יוסף בן שמעון מצרכי ראה ורצא אמר א"כ להציא ראה ולעיל צפרק המוכר את הספינה (דף עו. ד"ה אמר) פירשתי: **אביי אמר הכי קאמר נמצא בו**. והא דמוקי לה צניס אחוזין (צ"מ ד' כ): כגון שנמאל השטר צין שטרותיו פרועין ללוה היינו אליבא דלצ"י דליחו מוקי לה בשובר היואל מתחת יד הלוה כשאר שוצין אלא אליבא דר' ירמיה אמאי: **ששטרך של יוסף בן שמעון עלי פרוע שטרות שניהם פרועין**. אע"ג (ו) דשטר אחד שיש לו עליהם אין יכול להוציא עליהם משום דחיישין בכל אחד שמה חזירו של כל אחד כתבו (י) אע"פ [דמך] ודאי לוח (ו) והכל לא אמרינן] חיישין שמה חזירו של כל אחד ואחד כתבו והחמימו אע"ג דודאי אחד פרע וטעמא משום דמספיקא לא מפקינן ממונא:

שניהם כהנים. ה"ה שניהם ישראליס אלא משום דמנתי' לעיל היה אחד מהן כהן מני כהניס:

הא דתניא כשם שמוציאין הן שטר חוב על אחרים כך מוציאין זה על זה במאי קמיפלגי בכותבין שטר ללוה ואע"פ שאין מלוה עמו קמיפלגי תנא דיון סבר^א כותבין שטר ללוה ואף על פי שאין מלוה עמו זימנין דאזיל לגבי ספרא וסהדי ואמר להו כתבו לי שטרא דבעינן למויף מיוסף בן שמעון חברי ובתר דכתבי והתמי ליה נקיטא ליה ואמר ליה הב לי מאה דיופת מינאי תנא ברא סבר אין כותבין שטר ללוה עד שיהא מלוה עמו: נמצא לאחד בין שטרותיו שטר של יוסף בן שמעון שניהם פרועין וכו': **מעמא דנמצא הא לא נמצא מצוי מפיך והאנן ולא אחד יכול להוציא עליהן שטר חוב תנן אמר רבי ירמיה במשולשין ונחזו תברא בשמא דמאן דכתיב אמר רב הושעיא יבמשולשין בשטר ואין משולשין בשובר אביי אמר הכי קאמר (ו) ינמצא ללוה בין שטרותיו שטר של יוסף בן שמעון עלי פרוע שניהם פרועין ששם זקנים היו שניהם כהנים יכתבו דורות: **בתנ"י** האומר לבנו שטר בין שטרותי פרוע ואינו יודע אי זהו שטרות כולן פרועין נמצא לאחד שם שנים הגדול פרוע והקטן אינו פרוע: **גב' אמר רבא** ישטר לך בידי פרוע הגדול פרוע והקטן אינו פרוע חוב לך בידי פרוע שטרות כולן פרועין אמר ליה רבינא אלא מעתה שדי מכורה לך שדה גדולה מכורה לו שדה שיש לי מכורה לך כל שדותיו מכורין לו התם הי"ד בעל השטר על התחתונה: **בתנ"י** המלוה את חבירו על ידי ערב לא יפרע מן הערב ואם**

פרוע ורבי יוסף בן שמעון נוסה בו יוסף בן שמעון פרוע הוא והיו שני יוסף בן שמעון נושים בו ואילמלא זה השובר היו שניהם נפרעין ממנו שטרותם כדאוקימין שהם יכולין להוציא שט"ח על אחרים ועכשיו צוה השובר הורע חוקתם דקיי"ל יד צבל השטר על התחמונה וכשיצאו כל אחד מהם שטרו אומר לו הנה השובר עליו. ומיהו נראה צעיה שאם שניהם צאים בהרשאה זה מזה על הלוה יכולין לגבות אחד מן השטרות ממ"מ מן הלוה שהרי מודה הוא צע"כ צני השטרות אלא שפרע אחד מהן. ומיהו אי טעין לוח האומר להשובר נכתב סתם על שניכם נראה צעניי דטענה מעללימא היא אבל היכא דמודה צ"י הלוואות אלא שפרע אחת נהי נמי דהורע כח המלוין לגבות כל אחד חובו אבל יעשו שטר צייניהם ויגבו צין שניהם מן הלוה שטר אחד ע"י שיכתבו הרשאה זה לזה: **עלי**. שאני חייב לו: **סנה אס היו שניהם**. משולשים וכהניס: **יכתבו דורות**. מרובעים יוסף בן יעקב צן יחאך בן אברהם יוסף בן יעקב צן דוד דכולי האי לא יהיו שמות אבותיהן שוין: **בתנ"י האומר לננו**. מלוה צשעת **נמאל**. ללוה אחד סם צבית המת שני שטרות שלהו ממנו שני הלוואות הקטן אינו פרוע דשטר צין שטרותיו קאמר דמשמע אחד ולא שנים: **גב' חוב לך צדי**. משמע מה שאתה חייב לי ואפי' כתוב החוב בהלוואות דקות צשטרות הרצה: **אל"כ רבינא לרז אשי אלא מעתה שדי מכורה לך**. שדה הגדולה מכורה לו **על שדה שיש לי מכורה לך כל שדותיו מכורין לו התם** הי"ד בעל השטר על התחתונה: **בתנ"י** המלוה את חבירו על ידי ערב לא יפרע מן הערב ואם

שיש לו שם שני שטרות האחד אינו פרוע ואפי' הכי אמרינן שטר גדול הוא דפרוע והקטן אינו פרוע משום ידו בעל השטר על התחתונה: שטר לך בידי פרוע. ויש לו ב' שטרות עליו אמרינן הגדול פרוע ולא הקטן וידו בעל השטר על התחתונה: ואם אמר חוב לך בידי פרוע. כלומר חוב היות חייב לי ופרעת כיון דאמר חוב סתם ויש לו כמה שטרות עליו כולן פרועין: אמר ליה רבינא לרבא. לרשא מקיש למאי דאמר הגדול פרוע. אלא מעתה שדה אחת שלי מכורה לך והיה לו ב' שדות גדולה וקטנה הכי נמי דאמרינן שדה גדולה מכר לו ואם אמר לו כל שדה שיש לי מכורה משמע דמודה כל שדותיו מכורין לו. ומתוך רבא לא סלקא דעתך דשדה גדולה מכורה לו (לא כי היכי) דאמר כשטר יד בעל השטר על התחתונה ואמר' קטנה מכורה ולא גדולה: לא יפרע כדמפרש בגמ' לא יתבע ע"י בתחלה: ואם אמר. כשעת הלוואה: על מנת שאפרע ממי שארצה. וקיבל עליו הערב: יפרע מן הערב. וכיוצא בו אמר רשב"י

עין משפט נר מצוה

קיש א מיי פטין מהל' מלוה וזה הל' ופיו מהל' מכירה ה' יא ועי' בהשגות וצ"מ סגן עשין ד' טוש"ע ח"מ ס' סו סעף יא: קב ב מיי פטין מהל' מלוה הלכה ט' סגן עשין ו' טוש"ע ח"מ ס' סו וע"ש בהגיה: קבא ג טוש"ע ח"מ ס' מט סעף ט: קבב ד ה מיי פטין מהל' מלוה וזה הל' ס' סגן עשין ו' טוש"ע ח"מ ס' מט סעף ט: קבג ו מיי שס פטין ה' י' סגן עשין ד' טוש"ע ח"מ ס' סו סעף ט: קבד ז מיי שס טוש"ע סס סעף ד: קבה ח מיי פטין מהל' מכירה הלכה י' טוש"ע ח"מ ס' סו סעף ט: קבז ט מיי פטין מהל' מלוה וזה הלכה ג סגן עשין ד' טוש"ע ח"מ ס' ס' קטע סעף ח:

לעני רש"י

קנפיינ"א [קנפיינ"א]. ערבה, מרחב, שדות.

רבינו גרשום (המשך)

בו לאחד ומתא אביו היו מרוביטין וד"א דאין צריך ראה קמ"ל דצריך וכל שכן אחזיקי דלא יהיו דצריך להביא ראיה. ונתנא ברא סבר אין כותבין שטר ללוה עד שיהא מלוה עמו. ולכך כיון דבפניו נכתב מהימין איך כל אימת דמפיק ליה להכי נמצא שטר זה על זה: טעמא דנמצא. בין שטרותיו דשטר יוסף בן שמעון פרוע והשנים לא מצי מפיק הא לא נמצא מפיק (משום) במשולשין. שכתוב בשטר יוסף בן שמעון בן לוי דניכר איהו יוסף חייב לו: ומקשי' אי הכי כיון דמיידי במשולשין אב כן אמאי קתני נמצא לאחד בין שטרותיו כו' שטרות שניהן ואין משולשין בשובר פרועין וכיון דמשולשין ששם זקנים אינם שהו וניחזו תברא שכתב יוסף בן שמעון בן לוי בשמא דמאן יוסף כתב. כיון דניכרין בשם זקנים ואידך דלא כתב תברא על שמה ליפרע משטרות: אמר רב אושעיא במשולשין בשטר דלכי מצוי מפיק. ואין משולשין בשובר להכי שניהן פרועין ללא ידעי תברא דמאן כתב. אביי אמר כו'. לעיל מהדר אמאי לעיל טעמא דנמצא הא לא נמצא מצוי מפיק והא אנן תנן כו'. וקא מתרץ אביי דקאי דמתניתין באידך גיסא דלא קמיא עירי חייב כותבין שטרותיו שטר של יוסף בן שמעון שיש לו עלי שטרותיו שטר של יוסף בן שמעון שיש לו עלי פרוע הוא ראת לאידך יוסף שטר א נמי עלי השטרות שניהן פרועין והשתא זייק טעמא דנמצא משום הכי לא מצוי מפיק הא לא נמצא מצוי מפיק יוסף בן שמעון מיניה היינו כדדוקי' כירישא הא על אחרים יכולין להוציא על אחרים אין יכולין להוציא עליהן והשתא ליכא מפתר והאנן תנן ולא אחד כו': יכתבו דורות. ויעבו או יחמשו עד שלא יהו שרין: פ"ח נמצא לאחד. לוח: שם שנים. שטרות כיון דהוא אמר לבנו שטר א' פרוע ולא שנים מכלל דזה לזה

הוא וזה הל' ופיו מהל' מכירה ה' יא ועי' בהשגות וצ"מ סגן עשין ד' טוש"ע ח"מ ס' סו סעף יא: קב ב מיי פטין מהל' מלוה הלכה ט' סגן עשין ו' טוש"ע ח"מ ס' סו וע"ש בהגיה: קבא ג טוש"ע ח"מ ס' מט סעף ט: קבב ד ה מיי פטין מהל' מלוה וזה הל' ס' סגן עשין ו' טוש"ע ח"מ ס' סו סעף ט: קבג ו מיי שס פטין ה' י' סגן עשין ד' טוש"ע ח"מ ס' סו סעף ט: קבד ז מיי שס טוש"ע סס סעף ד: קבה ח מיי פטין מהל' מכירה הלכה י' טוש"ע ח"מ ס' סו סעף ט: קבז ט מיי פטין מהל' מלוה וזה הלכה ג סגן עשין ד' טוש"ע ח"מ ס' ס' קטע סעף ח:

